

Sygn. akt IV CNP 48/07

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

ze skargi strony powodowej

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku częściowego

Sądu Okręgowego w L.

z dnia 22 listopada 2004 r., sygn. akt [...]

w sprawie z powództwa Samodzielnego Publicznego Szpitala Specjalistycznego w

[...] przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia, Skarbowi Państwa - Ministrowi

Zdrowia, Ministrowi Finansów, Ministrowi Skarbu Państwa i Sejmowi

Rzeczypospolitej Polskiej

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 maja 2007 r.,

I. odrzuca skargę;

**II. nie obciąża powoda kosztami postępowania na rzecz Skarbu
Państwa**

Uzasadnienie

Powód Samodzielny Publiczny Szpital Specjalistyczny wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku częściowego Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 listopada 2004 r. w zakresie oddalającym powództwo w stosunku do pozwanego Narodowego Funduszu Zdrowia co do kwoty 9.971.291,14 zł. Wskazane orzeczenie Sądu pierwszej instancji uprawomocniło się wobec braku jego zaskarżenia.

W odpowiedzi na skargę współpowany Skarb Państwa zastępowany przez Prokuratorię Generalną domagał się odrzucenia skargi bądź odmowy przyjęcia jej do rozpoznania ewentualnie jej oddalenia oraz zasądzenia kosztów według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy, uznając skargę powoda za niedopuszczalną, zważył co następuje:

Zgodnie z art. art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje stronom od orzeczenia sądu drugiej instancji. Jedynie w wypadkach, jak stanowi § 2 tego przepisu, wyjątkowych, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga może być wniesiona także od orzeczenia sądu pierwszej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych i nie jest możliwa zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Strona, wnosząc skargę od takiego nie zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji, obowiązana jest zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wykazać, że przesłanki te w danej sprawie zachodzą (por. m. in. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 112). Powód, mimo podjętej w tym zakresie próby, wymaganemu temu nie sprostał. Wskazał wprawdzie zasadę, która - jego zdaniem - doznała naruszenia na skutek wydania zaskarżonego wyroku oraz przedstawił argumentację przekonującą o niemożliwości wzruszenia obecnie tego orzeczenia przy pomocy innych dostępnych mu środków prawnych, jednakże nie wykazał, że nieskorzystanie z nich uprzednio nastąpiło na skutek wyjątkowych okoliczności, które uzasadniałyby wniesienie skargi

o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym m. in. w postanowieniu z dnia 22 lutego 2006 r., I CNP 4/06 (OSNC 2006, nr 6, poz. 113) takimi okolicznościami mogą być np. ciężka choroba, katastrofa, klęska żywiołowa bądź uzyskanie błędnej informacji od pracownika sądu. Powód na tego rodzaju okoliczności w skardze się nie powoływał, wyjaśniając jedynie, że nie skorzystał z przysługującego mu prawa do wniesienia apelacji, gdyż kierował się wyrażonym w orzecznictwie stanowiskiem, które dopiero później uległo zmianie, że za takie szkody, których naprawienia dochodził w niniejszym procesie, odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa. Zaniechanie wniesienia przez stronę przysługującego jej środka zaskarżenia ze względu na przewidywania co do wyniku jego rozpoznania, oczywiście nie może stanowić wyjątkowej okoliczności, o której wyżej mowa.

Skarga w sprawie niniejszej ponadto nie zawiera wskazania przepisu, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, chociaż obowiązek jego wskazania wynika jednoznacznie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Brak ten zaś również stanowi samodzielną przesłankę odrzucenia skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Powód, powołując się na naruszenie prawa materialnego, wprawdzie nie sprecyzował, czy wypełnia w ten sposób wymagania określone art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., czy też w pkt 3 tego przepisu, lecz sposób sformułowania tego zarzutu sugeruje, że powodowi nie chodziło o wskazanie przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3), lecz o przytoczenie podstawy skargi (pkt 2). Niezależnie jednak od ostatecznej oceny, które z tych wymagań zostało w rzeczywistości spełnione, należy stwierdzić, że nie mogą być one ze sobą utożsamiane. Każde z nich musi być zatem spełnione niezależnie i samodzielnie (por. np. postanowienie SN z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, LEX nr 201013 oraz postanowienie SN z dnia 20 lipca 2006 r., IV CNP 1/05, nie publ.). Zadośćuczynienie tylko jednemu z nich oznacza konieczność uznania, że w zakresie drugiego z tych wymagań skarga dotknięta jest istotnym brakiem.

Niedopuszczalność skargi powodowego Szpitala jest także spowodowana nieusuwalnym brakiem jeszcze innego jej zasadniczego elementu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. W skardze powód nie uprawdopodobnił bowiem, że na skutek wydania zaskarżonego niniejszą skargą wyroku doznał uszczerbku

majątkowego. Spełnienie tego wymagania polega na złożeniu przez stronę wnoszącą skargę oświadczenia, że szkoda taka wystąpiła, wskazaniu jej rodzaju i rozmiaru oraz związku przyczynowego, jaki zachodzi między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą, a także na powołaniu lub przedstawieniu dowodów lub innych środków uwiarygodniających twierdzenia strony (por. postanowienia SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul. SN 2006, nr 6, poz. 8 oraz z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). W tym zakresie powód zaś ograniczył się jedynie do ogólnego stwierdzenia, że poniósł szkodę, gdyż na skutek wydania wyroku z dnia 22 listopada 2004 r. został pozbawiony możliwości uzyskania rekompensaty od Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu podwyżki wynagrodzeń swoich pracowników.

Jak to zostało już wielokrotnie powiedziane w orzecznictwie Sądu Najwyższego pominięcie choćby jednego z elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wskazanych w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c., powoduje (podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej) konieczność jej odrzucenia wprost bez wzywania do uzupełnienia tego braku (por. np. nie publ. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07 bądź odnoszące się do skargi kasacyjnej postanowienie SN z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Mając na względzie, że skarga powoda z wymienionych wyżej przyczyn, podlegała odrzuceniu stosownie do art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy tak też orzekł.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto na podstawie art. 102 k.p.c.